

ИВАНЪ ВАЗОВЪ

Кратки бѣлѣжки, по случай седемдесетъ годишния му юбилей.

На 24-ий того, българскиятъ народъ ще празнува седемдесетъ годишнината отъ рождението на народния поетъ Иванъ Вазовъ. Приготовленията за тоя тържественъ день сж голѣми: всичко мисляще въ отечеството ни се готви да отпразнува тоя день по начинъ, отговарящъ на великитѣ заслуги на юбиляра. И едновременно съ проявата на дълбоката почитъ къмъ родния поетъ, българскиятъ народъ ще покаже въ тия тежки за него врѣмена прѣдъ цѣль свѣтъ, че той не е невѣжественъ и варварски народъ, за какъвто искатъ да го прѣдставятъ враговетѣ му, които го ограбиха, а народъ, който почита и цѣни прѣкрасното, възвишеното, мисълта, писменото слово, и че той е достатъчно нарастналъ въ своята духовна култура и умѣе да изрази своята почитъ къмъ най-виднитѣ нейни прѣдставители въ отечеството. Нашитѣ малки четци, увѣрени сме, ще зематъ най-сърдечно участие въ празнуванетоъ юбилея на поета Ив. Вазовъ, които е близко до сърдцето имъ и отъ творенията на когото тѣ черпатъ и ще черпатъ обилно и поука и наслада.

По тоя поводъ ние смѣтаме за неизлишно да приповторимъ тукъ на нашитѣ четци онова, което имъ казахме прѣди нѣколко години, пакъ въ страницитѣ на „Картинна Галерия“, досѣжно Вазова като поетъ, писателъ и драматургъ.

Нѣма да прѣувеличимъ, ако кажемъ, че по своята плодовитостъ, по силата на своитѣ произведения, Ив. Вазовъ се издига между другитѣ наши голѣми и малки поети като гигантски вѣковенъ джбъ. Цѣли петдесетъ години вече той разперя своитѣ могъщи клони въ българската изящна литература и е далъ на българския народъ творения, съ които послѣдниятъ може да се гордѣе и прѣдъ чужденцитѣ. Отлична черта въ творенията на поета Ив. Вазовъ е неговата беззавѣтна лю-

бовъ къмъ всичко българско. Вазовъ безгранично милѣе, и въ чудни стихове изказва това, за българското слънце, българската земя (свободна и останала още подъ робство), кждѣто се е родилъ, израстналъ и живѣлъ. Той страстно милѣе за въздуха, за небето, за горитѣ, планинитѣ, ручейтѣ, горскитѣ потоци, които услаждатъ и красятъ живота въ българската земя. Той неизказано люби цвѣтята, що красятъ българскитѣ поля и усои, птичкитѣ, що будятъ радостъ въ душата на всички. Той бащински най-сетнѣ обича българскитѣ дѣца, българина изобщо и всячески се старае да поучи послѣдния: да живѣе въ обичъ, да избѣгва завистъта, клеветата, враждата. Неговата обичъ къмъ всичко що е българско, къмъ България, е, както казахме, първата и отличителна негова черта. Въ тая посока Вазовъ е дори фанатикъ. Врѣдъ той възпѣва отечеството си — наврѣдъ той пази България отъ хулитѣ на чужденцитѣ, и въ своитѣ дивни стихове дава на всички да разбератъ, че нѣма по-хубава страна отъ нея. Привързаностъта на Вазова къмъ България е безгранична, което личи отъ това, че той нийдѣ въ творенията си не произнася ни една хула, както други, ни една присмивка за нѣкои лоши черти отъ характера на българина. Той мисли, че отдѣлни лица: Иванъ, Стоянъ, Петко — могатъ да бждатъ лоши, и тѣхъ той зѣклѣймава, но не и цѣль народъ, който живѣе съ честенъ трудъ, стрѣми се къмъ напрѣдъкъ и благородни по-риви, за което е далъ хиляди доказателства.

Прѣзъ цѣлия свой животъ, прѣкаранъ изключително въ България, Вазовъ е работилъ за напрѣдка и прославяванетоъ на послѣдната. Трудно ни е да изброимъ въ малкото мѣсто, съ което разполагаме, всичкитѣ творения, които ни е далъ поета, нито да дадемъ точна оцѣнка на великото му дѣло. На-